

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **M. Z.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: **F. H. v. B.**

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. KUZZL 36422/2019, sp. zn. KUSP 36422/2019 PŽÚ,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. KUZZL 36422/2019, sp. zn. KUSP 36422/2019 PŽÚ, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podáním doručeným Městskému úřadu Bystřice pod Hostýnem (dále jen „matriční úřad“) dne 9. 5. 2017 se pan F. H. v. B. (dále také jen „žadatel“) domáhal ve smyslu § 5 odst. 2

zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „matriční zákon“) změny matričního zápisu narození v matriční knize X, roč. X, list X, číslo zápisu X, týkajícího se zápisu narození pana F. Z., narozeného dne X v X (dále také jen „F. Z. II“ či „F. Z., nar. X“).

2. Ve své žádosti žadatel uvedl, že v původním zápise byl jako otec F. Z. II uveden F. Z., narozený dne X (dále také jen F. Z. I“ či „F. Z., nar. X“), dělník v X, syn J. Z., rolníka ve X a jeho manželky A., rozené A. T. Později na základě rozhodnutí matričního úřadu ze dne 23. 8. 2010, č. j. MUBPH 17962/2010/VNIT (dále jen „rozhodnutí z roku 2010“), byl tento zápis změněn tak, že jako otec F. Z. II byl zapsán G. F. J. L. M. W., narozený dne X v M. Řízení ve věci změny zápisu otce bylo v roce 2010 vyvoláno žádostí F. Z., narozeného dne X (dále také jen F. Z. III, či „F. Z., nar. X“). O probíhajícím řízení neměl žadatel povědomí, proto v něm nemohl uplatnit námitky stran předkládaných podkladů rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že provedenou změnu zápisu byl navozen stav, kdy se F. Z. III a jeho potomci mohou prohlašovat za jeho příbuzného, dotýká se to práv na jméno, rodinný původ, vážnost a čest nejen jeho samotného, jeho předků (včetně G. P. v. B., dále také jen „G. v. B.“; pozn. KS v Brně: žadatel zde zpochybňuje také označení G. v. B. jako „G. F. J. L. M. W.“ a uvádí, že takové označení je nesprávné či nesmyslné), ale i členů rodu bavorských vévodů. Jakožto hlava rodiny v. B. je žadatel oprávněn i povinen hájit práva s příslušností k rodu spojená. Do těchto práv je z titulu změny zápisu narození z popudu F. Z. III zasahováno, a to zejména jeho potomkem M. Z. (nyní žalobcem), který klamáním třetích osob o svém původu v obchodním či jiném styku se snaží dodat svému jménu a podnikání důvěryhodnost danou příslušností k rodu v. B.
3. Žadatel doložil řadu listinných podkladů, které dle jeho názoru vyvracely pravost listin, na základě kterých bylo v roce 2010 o změně zápisu rozhodnuto. Dále ve své žádosti zmiňuje kroky pana M. Z., kterými se od roku 1995 neúspěšně domáhá zápisu svého jména ve znění M. H. F. J. L. M. P. v. B.
4. Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019, sp. zn. OZZ 76/2017 evFr - 23, č. j. MUPBH 3186/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), matriční úřad žadatelově žádosti vyhověl a rozhodl tak, že v matričním zápise v knize narození X sv. X, roč. X, list X, číslo zápisu X – rubrika otec, bude po nabytí právní moci rozhodnutí uvedeno „Z. F., *dělník v X, narozen X, syn J. Z., rolníka ve X a jeho manželky A. rozené A. T.*“ tak, jak je uvedeno v původním zápise z roku X.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. KUZZL 36422/2019, sp. zn. KUSP 36422/2019 PŽÚ, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019 nyní žalobce napadá žalobou.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.
7. Dle žalobce se žalovaný dopustil pochybení v procesu hodnocení důkazů, kdy správně nevyhodnotil nebo dokonce odmítl důkazy předložené žalobcem a jeho otcem F. Z. III neboli F. A. P. v. B. Některé písemné důkazy žalovaný *de facto* označil za falsifikáty, ač toto tvrzení neodpovídá skutečnosti. V tomto směru žalobce poukázal na to, že některé předložené listiny (F. Z. III), ačkoli šlo o několikanásobné opisy ověřené v zahraničí,

neztrácely svou povahu veřejných listin. Tyto listiny byly řádně vidimované a tudíž i nadané presumpcí správnosti. Žalovaný tyto listiny relevantně nezpochybnil. Chybná je úvaha žalovaného, že nebyl předložen žádný originál takových listin, přičemž se žalovaný vyhnul hodnocení těchto listin. Pokud pak žadatel předložil rozhodnutí soudů Spolkové republiky Německo, nebyla tato relevantní, neboť se mj. týkala jiné otázky, a to pouze zápisu jména a příjmení žalobce do speciální matriky v Berlíně v podobě M. P. v. B.

8. Žalovaný se dle žalobce navíc dopustil procesního pochybení, pokud vyhověl, bez jakékoliv aktivní legitimace, žádosti (návrhu) žadatele na změnu matričního zápisu žalobcova dědečka, F. Z. II neboli F. P. v. B. Žadatel totiž není blízkým příbuzným G. v. B., nemůže být považován za osobu blízkou, neuvádí ničeho k dotčení na svých právech a v tomto směru zmiňuje toliko osobnostní práva, vážnost a čest jeho předků.
9. Podle žalobce žalovaný také pochybil, pokud se odmítl zabývat námitkou, že v řízení došlo k záměně osoby F. Z. I s jinou osobou téhož jména. Žalobce zde poukazuje na to, že podklady, ze kterých žalovaný vycházel, se týkaly osoby F. Z., nar. X, který byl synem A. D., zatímco ve věci jde o F. Z., nar. X, syna A. T./T.
10. Napadeným rozhodnutím dále dle žalobce žalovaný změnil v té době platné rozhodnutí z roku 2010, které bylo v právní moci a jako takové bylo v souladu s § 73 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) závazné. Nebylo zde přitom prostoru pro obnovu řízení dle § 100 správního řádu ani pro jiné opravné prostředky či pro zpochybňování pravosti dokladů, na jejichž základě matriční úřad rozhodnutí z roku 2010 vydal. Žalobce se hluboce dotýká, pakliže dochází k popsánému zásahu, přičemž jeho otec a dědeček se snažili celý život uvést stav v úředních dokumentech do souladu se stavem faktickým. Byly tak porušeny základní zásady činnosti správních orgánů dle správního řádu, např. zásada zákonnosti, proporcionality apod.
11. Konečně dle žalobce pro opravu matričního zápisu dle § 5 matričního zákona ani nebyly splněny zákonné podmínky – pro opravu matričního zápisu v souladu s § 5 matričního zákona nebyl v tomto případě ani dán prostor.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání žalobce a osoby zúčastněné na řízení

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s tím, že by nesprávně hodnotil důkazy. Žalovaný totiž mj. nehodnotil věrohodnost listin, které neměly povahu veřejných listin. Avšak právě jen na základě veřejných listin mohou být prováděny zápisy, změny či opravy v matričních knihách. Pokud by žalobce ve správním řízení předložil veřejné listiny a žalovaný by měl pochybnosti o jejich věrohodnosti, musel by žalovaný doplnit dokazování za účelem vyvrácení jejich presumpce správnosti. Listiny, které žalobce předložil, však povahu veřejných listin neměly. Žalobce nepředkládal originály listin, ale toliko kopie ověřené v zahraničí. Přitom matriční úřad provedl archivní šetření za účelem ověření skutečností, které mají z takto předložených listin vyplývat. Toto archivní šetření tvrzené skutečnosti nepotvrdilo. Při rozhodnutí samotném pak matriční úřad i žalovaný vycházeli z relevantních veřejných listin.
13. Pokud jde o legitimaci žadatele podat předmětnou žádost, tak s touto otázkou se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Taktéž není pravdou, že by se žalovaný nezabýval možnou záměnou osoby F. Z., nar. X. O identitě dané osoby nebyly pochyby a nic na tom nemohla změnit ani nesrovnalost zápisu babičky z otcovy strany v případě F. Z. II. Z ničeho nevyplývá, že by se na témže místě a v téže době narodili v roce X dva F. Z. Ze

všeho výše uvedeného plyne, že důvod pro provedení změny zápisu v matriční knize byl opodstatněný.

14. Žalobce podal ve věci repliku ze dne 6. 10. 2020. V ní uvedl, že podklady předložené matričnímu úřadu v roce 2010 F. Z. III měly charakter veřejných listin a na takovém základě byla provedena příslušná změna zápisu, resp. bylo vydáno rozhodnutí z roku 2010. Všechny tyto listiny předložil F. Z. III v dobé víře, tyto listiny byly řádně vidimované a byla u nich ověřena shoda s původními listinami. Byly také vydány na území České republiky a nemohou být považovány za cizí veřejné listiny, přičemž vidimace notářem v USA s ohledem na další okolnosti věci není podstatná. Zároveň žalobce v nynějším řízení předložil další veřejné listiny, které vyvracely správnost závěrů žalovaného, přičemž žalovaný se jimi odmítl zabývat, i když nade vší pochybnost prokazují, že G. v. B. byl otcem F. Z. II. Žalovaný se tak nezabýval např. tím, že dle sdělení Okresního soudu v Kroměříži byl soudní spis týkající se popření otcovství F. Z. I k F. Z. II uložen v jeho archivech až do roku 2001 (kdy byl skartován). Zároveň je předložené prohlášení otcovství G. v. B. k F. Z. II uloženo ve sbírkách Národního archivu v Praze. Žalovaný se v této souvislosti nezabýval ani dalšími předloženými listinami, které svědčily o správnosti žalobcových tvrzení.
15. Dále žalobce rozvedl, z jakého důvodu žalovaný nesprávně posoudil aktivní legitimaci žadatele ve správním řízení. Zároveň se žalovaný nezabýval nesrovnalostmi ohledně osoby F. Z., nar. X, kdy se žalovaný nevypořádal s argumenty a poklady žalobce, které svědčily o tom, že žalovaný vycházel z údajů týkajících se F. Z., nar. X, jehož matkou byla A., rozená D., zatímco v žalobcově případě má jít o F. Z., nar. X, jehož matkou byla A., rozená T. (T./T.), jako o tom ostatně svědčí i samo napadené rozhodnutí. V této souvislosti je třeba vzít v potaz i nesrovnalosti týkající se toho, zda ke křtu F. Z. II došlo dne X v kostele X, nebo zda tomu tak bylo v zámecké kapli v X, jak o tom svědčí rodová a křestní kniha hrabat z W.
16. K věci se podáním ze dne 13. 11. 2020 vyjádřil i žadatel (osoba zúčastněná na řízení). V prvé řadě poukázal na to, že žalobní důvody se shodují s odvolacími námitkami. Dále dle žadatele žalobce nesprávně hodnotí otázku presumpce správnosti (předložených) veřejných listiny, kdy tato presumpce se vztahuje toliko na listiny, o nichž není jako o veřejných listinách pochyb, tj. jde o originály nebo úředně ověřené opisy, popř. o prosté kopie, které však musí mít svůj originál v matričních knihách a spisech příslušných úřadů, z nichž byly údajně kopírovány. Listiny, které žalobce předložil, však tyto požadavky nesplňují.
17. Žadatel byl aktivně legitimován k podání svého návrhu, jak ostatně vyličily správní orgány, kdy navíc opravu vadného zápisu musí správní orgán provést i z moci úřední.
18. Dále je dle žadatele nepochybná identita osoby F. Z., nar. X, na čemž nemůže nic změnit ani dílčí nesrovnalost – zjevná chyba – v údajích o jméně jeho matky. Nadto byly dány důvody pro opravu zápisu v matriční knize, bez ohledu na rozhodnutí z roku 2010, které bylo vadné. V kontextu matričního zákona není namístě dovolávat se dobré víry, kdy navíc pan F. Z. II celý život vystupoval pod jménem „F. Z.“, s ním také zemřel, přičemž byl veden jako syn F. Z., nar. X, změny zápisu v matričních knihách se nikdy nedomáhal a tuto snahu zahájil až ke konci svého života jeho syn, pan F. Z. III.
19. Žadatel se též vyjádřil k žalobcově replice. Uvedl, že nyní žalobcem předkládané písemnosti buď nejsou pro věc relevantní, nebo se se jedná o zjevné falzifikáty, a to i s ohledem na nesrovnalosti nebo nesprávnosti v nich obsažené.

20. Žalobce se následně vyslovil k případu podáním ze dne 18. 12. 2020, v němž na prvním místě znovu rozporoval žadatelovu aktivní legitimaci k podání návrhu k matričnímu úřadu, přičemž poukázal na jeho velmi vzdálenou příbuznost ke G. v. B. a na to, že jeho status aktuální hlavy bývalé bavorské královské rodiny nemá žádný právní význam ani v České republice, ani v SRN. Žalobce se také nehodlal blíže vyjadřovat k tvrzením žadatele o předkládaných veřejných listinách, zdůraznil však, že se jimi žalovaný odmítá řádně zabývat, stejně jako veřejnými listinami předloženými již jeho otcem, F. Z. III. Výtky formulované žadatelem vůči údajným nesprávnostem obsaženým v listinách předložených žalobcem, resp. tvrzení o tom, že jsou to falzifikáty, nejsou podloženy, popř. jsou zavádějící, jak plyne z dalších žalobcových tvrzení, popř. z písemností, které nyní předkládá. Je též nesmyslné tvrzení, že jeho dědeček, F. Z. II, celý život vystupoval pod jménem F. Z. – naopak již před 2. světovou válkou, během ní a také po ní vystupoval pod jmény odkazujícími na jeho původ z rodu W., kdy příjmení Z. byl přinucen používat československými veřejnými činiteli a úřady až ke konci 40. let 20. století. Hned po roce 1989 se domáhal změny svého jména a opakovaně v tomto směru oslovoval příslušné úřady i archivy. Byl také ve spojení s otcem žadatele a jeho sekretářem a právníkem, přičemž příslušné písemnosti jsou obsažené v rodinném archivu W. v M.
21. Opětovně se k věci vyjádřil i žadatel písemností ze dne 29. 4. 2021. V první řadě byla ve správním řízení dána jeho aktivní legitimace, neboť je nejbližším žijícím mužským příbuzným G. v. B.. Konkrétní příbuzenský poměr z povahy věci musel připustit ve sporu s žalobcem i soud v SRN. Navíc aktivní legitimace žadatele byla dána i jinými skutečnostmi, přičemž matriční zákon ani nevymezuje okruh osob, které mohou žádost o provedení změny zápisu podat a opravu vadného zápisu musí správní úřad provést i z moci úřední.
22. Dále žadatel znovu zpochybňuje listiny předložené žalobcem a rozvedl, proč jsou v rozporu se skutečností. V tomto smyslu obsáhle poukázal na údaje o sčítání lidu z roku 1880, 1890, 1900, 1910 a na školní prameny a skutečnosti, které z nich plynou. Listiny, které žalobce přiložil ke svému poslednímu podání, pak nelze nijak ověřit – jejich původ či pravost. Navíc v žádných veřejných listinách a matričních zápisech pan F. Z. II nevystupoval pod jiným jménem, žalobce k tomu nic nedoložil a příslušná řízení v tomto směru zahájil až pan F. Z. III, zřejmě na žalobcův popud.
23. V další replice ze dne 15. 6. 2021 žalobce opět zevrubně popíral aktivní legitimaci žadatele. Znovu podrobně poukázal na povahu jím předložených listin a zopakoval, že se jimi žalovaný nezabýval. Ačkoli pak žadatel zpochybňuje relevanci a autentičnost nyní žalobcem předkládaných písemností, nic v tomto smyslu neuvádí – žadatelova tvrzení představují manipulaci s fakty a nekvalifikované domněnky. To se týká i žadatelova podání ze dne 29. 4. 2021. Analýzu provedenou na základě sčítání lidu, resp. samo sčítání lidu, nelze považovat za spolehlivou. Samotné údaje o sčítání lidu a školní prameny prezentované žadatelem vykazují nedostatky, nesrovnalosti a nelogičnosti – opět svědčí o záměně některých osob, nejen osoby označované jako F. Z., ale i J. K., přičemž z toho, co žadatel předkládá, by mělo vyplývat, že pan F. Z., nar. X, měl syna F., narozeného roku X, který navštěvoval školu ještě v roce 1918, a poté opět dalšího syna F., narozeného roku X. Na tato, jakož i další již uvedená tvrzení, žalobce navázal v „dodatečném komentáři“ ze dne 6. 8. 2021.
24. Na žalobcovu repliku reagoval žadatel podáním ze dne 6. 10. 2021. V něm opět uvedl, že byly dány podmínky pro to, aby o jeho návrhu matriční úřad rozhodoval a provedl

příslušnou změnu matričního zápisu. Nedůvodnost žalobcových argumentů potvrzují i rozhodnutí soudů v SRN, které se, ačkoli to žalobce popírá, zabývaly principiálně toutéž otázkou, a to sice snahou žalobce stát se příslušníkem rodu v. B. Je také logické, že se žadatel domáhá předmětné změny v matrice až 78 let po smrti G. v. B., když pan F. Z. III se začal příslušné změny matričního zápisu domáhat až 90 let po jeho provedení. Žalobce se mylí v tom, že jím předkládané listiny považuje za listiny veřejné; i kdyby však byly veřejnými listinami, žádná z kopií listin předložených žalobcem neprokazuje, že by F. Z. I popřel otcovství k F. Z. II, nebo že by F. Z. II G. v. B. legitimizoval (uznal) jako své dítě. Zároveň žalobce nepřesvědčivě zpochybňuje výsledky sčítání lidu, jak je prezentoval žadatel; naopak tvrzení žadatele podporují relevantní veřejné listiny, včetně vojenské knížky F. Z., nar. X. Rozpory v některých údajích, na které upozorňuje žalobce, nejsou podstatné.

25. Znovu ve věci reagoval žalobce, a to písemností ze dne 10. 3. 2022. Předně se zabýval tím, že u žadatele nebylo možné hovořit o přímém dotčení na právech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Není o něm možné uvažovat ani jako o osobě blízké G. v. B., protože o jeho návrhu neměl matriční úřad vůbec rozhodovat. Správní orgány se také dopustily vážných pochybení v hodnocení předložených listin, když stejné listiny, předložené v roce 2010 F. Z. III, považoval dříve matriční úřad za relevantní (veřejné) listiny. Přitom uznání F. Z. ze strany G. v. B. jako svého potomka se z předložených podkladů jasně podává. Žalovaný nesprávně či nedostatečně zjistil skutkový stav a nevypořádal se s nesčetnými nesrovnalostmi v matričních údajích dotčených osob. Žalovaný také nerespektoval právní moc rozhodnutí z roku 2010.

IV. Ústní jednání

26. Při ústním jednání dne 31. 5. 2022 žalobce i žalovaný odkázali na svá dosavadní písemná podání a učinila tak i osoba zúčastněná na řízení – žadatel.
27. V podrobnostech pak žalobce shrnul žalobní body, přičemž zdůraznil nedostatek legitimace žadatele, jakož i skutečnost, že žadateli bylo umožněno nahlížet do správního spisu týkajícího se rozhodnutí z roku 2010, aniž by k tomu byl jakkoli oprávněn. Žalobce také zmínil, že ve věci zjevně došlo k záměně osoby F. Z., nar. X. Zároveň rozhodnutím, které je nyní napadeno, žalovaný opětovně otevřel řízení, které již bylo v roce 2010 pravomocně uzavřeno. Dané rozhodnutí tak bylo pravomocné, pro jeho změnu nebyly dodrženy žádné lhůty a pro aplikaci § 5 odst. 2 matričního zákona nebyl vzhledem k okolnostem věci již prostor.
28. Dle žalobce je třeba vzít v potaz, že v roce 2010 rozhodl matriční úřad na základě stejného skutkového stavu a listin a nyní je jeho rozhodnutí revidováno. Žalobce se táže, jak je to možné, a jak lze zaručit, že se žalovaný či matriční úřad nemýlí i nyní. Ačkoli žalobce předložil veřejné listiny, na jejichž základě se provádějí změny a opravy zápisů v matriční knize, žalovaný k nim nepřihlédl či se jimi vůbec nezabýval.
29. Žalovaný, jak již bylo řečeno, odkázal na své písemné vyjádření k žalobě, jakož i samotné své rozhodnutí, přičemž dle svého názoru se se všemi žalobcovými námitkami řádně vypořádal. Nadto se žalovaný ztotožňuje s argumentací osoby zúčastněné na řízení – žadatele.
30. Taktéž žadatel uvedl, že se ke všemu již vyjádřil. Žalobcem uváděné důvody a skutečnosti považuje za hypotetické a nemající potenciál zvrátit rozhodnutí žalovaného. Pokud

žalobce předložil svou verzi rozhodných historických okolností případu, zejména napojení své a svých předků na rodinu v. B., z opatrnosti se k tomu žadatel vyjádřil, přičemž je třeba vzít v potaz rozpor žalobcových tvrzení s matričními zápisy, matričními knihami a všemi dalšími relevantními podklady. Žalobce tak nikdy neprokázal, že G. v. B. byl právním či biologickým otcem F. Z. II. Toliko jediná předložená listina odkazuje na tvrzení o otcovství G. v. B., žádnou další relevantní listinu žalobce nepředložil a naopak všechny ostatní potvrzují stanovisko žadatele.

31. V rámci ústního jednání soud upozornil účastníky řízení i osobu zúčastněnou na řízení, že dle jeho názoru může ve věci hrát klíčovou roli otázka, zda rozhodnutí z roku 2010 skutečně nabylo právní moci, jak se k tomu vyjadřuje žalobce, resp. jaký byl či měl být okruh účastníků takového řízení.
32. K tomu žalobce uvedl, že dle jeho názoru předmětné rozhodnutí skutečně nabylo právní moci, přičemž účastníkem tohoto řízení on sám nebyl, nýbrž jím byli toliko jeho otec a strýc, nyní již zesnulí. Přesto považuje žalobce rozhodnutí z roku 2010 za správné. V tomto smyslu matriční úřad napravil chybný zápis z roku 1919, kdy není jasné, zda zápis v daném roce proběhl v souladu s tehdy platnými zákony. K této problematice žalobce dodal, že chyba tehdejšího zápisu plyne již z toho, že křest F. Z. II. neproběhl v X, nýbrž v kapli v X. Dle žalobceva názoru přitom byl žadatel o řízení vedeném v letech 2009 a 2010 informován; není proto zřejmé a známo, proč se do tohoto řízení nepřihlásil jako jeho účastník.
33. Dle žalovaného, ačkoli ten trvá na správnosti svého rozhodnutí, mohl být žadatel účastníkem řízení již v roce 2009 a 2010. V rámci obnovy tehdejšího řízení před matričním úřadem se však nikdo neodvolal, proto se věc ani k žalovanému nedostala.
34. Žadatel se domnívá, že již v letech 2009 a 2010 měl být účastníkem řízení o žádosti pana F. Z. III. Nabízelo se, že bude s ohledem na postavení v rodině osloven alespoň on, avšak nebyl – ani nikdo jiný – o řízení zpraven a nic o něm nevěděl. Svá práva a práva svých předků by jistě hájil, avšak o rozhodnutí z roku 2010 se dozvěděl až s odstupem několika let, a to po uplynutí lhůt i pro obnovu řízení, proto posléze požádal o opravu zápisu dle § 5 odst. 2 matričního zákona (domáhat se účastenství v řízení by za daných okolností bylo složité a žadatel využil jiné nabízející se a přístupné právní cesty). Je také třeba poukázat na to, že změnu zápisu mohl matriční úřad provést i z vlastní iniciativy, nikoli jen na žádost. Dle žadatele rozhodnutí z roku 2010 nabylo formálně právní moci snad toliko k osobě F. Z. III, k němu samotnému je to minimálně sporné, když měl být účastníkem řízení; z materiálního hlediska tak rozhodnutí z roku 2010 vůči žadateli právní moci nenabylo.
35. V rámci konečných návrhů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení tak, aby věc byla správně projednána a proběhl řádný archivní výzkum. Zároveň pro dokreslení věci dodal, že on sám s ohledem na datum svého narození neměl o okolnostech vedení matričních knih v místě hlubší znalosti, avšak po smrti otce se o věc začal zajímat a spojil se s mnoha osobami v X. Jimi mu bylo řečeno, že v X ze změny zápisů v matričních knihách prováděly odlišným způsobem, než bylo obvyklé jinde. Mělo se tak dít nikoli samotnou změnou zápisů, nýbrž prostřednictvím přelepek, které poté orazítkoval farář; je možné, že se příslušné přelepky z matričních knih ztratily. Nelze na matriční knihy v dané věci proto nahlížet jako na hlavní důkaz o tom, kdo byl otcem jeho dědečka.

36. Žalovaný k věci uvedl, že navrhuje zamítnutí žaloby a tvrzení o přelepkách považuje za spekulativní. Stejně tak se vyjádřil i žadatel. Žadatel se zároveň dovolává aplikace § 5 odst. 2 matričního zákona, přičemž změna zápisu z roku 2010 byla nesprávná, o dosavadních zápisech v matričních knihách nebylo pochyb a žalovaný tak nyní rozhodl správně.
37. Po procesní stránce soud dodává, že při ústním jednání zamítl návrhy na dokazování prostřednictvím podkladů, které soudu předložil žalobce i žadatel. Týkalo se to jednak písemností a fotografií, které tyto osoby přiložily ke svým písemným podáním, tak písemností a fotografií, které žalobce překládal při ústním jednání. Tyto dokumenty měly potvrdit správnost skutkové verze případu z pohledu zmíněných osob. S ohledem na jádro problému a rozhodovací důvody však soud nepovažoval dané důkazní prostředky za relevantní, kdy rozhodné skutečnosti vyplývají již ze správního spisu. Naopak se soud k důkazu zabýval správními spisy, které žalovaný na výzvu soudu předložil, a které nebyly součástí spisového materiálu vztahujícího se k přezkoumávané věci. Konkrétně šlo o spis žalovaného sp. zn. KUSP 56991/2009 a spisy Městského úřadu Bystřice pod Hostýnem sp. zn. VNIT 80/2009 a VNIT 121/2010, které se týkaly žádosti pana F. Z. III o provedení změny zápisu v matriční knize, a které vyústily v rozhodnutí z roku 2010. Z těchto spisů soud ověřil, že v daném řízení nebyl žadatel účastníkem řízení, a že jej v tomto smyslu matriční úřad ani žalovaný nijak neoslovil či jinak nezjišťoval další okruh účastníků řízení.

V. Posouzení věci soudem

38. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
39. Ze skutkového hlediska soud konstatuje, že matriční zápis narození v matriční knize X sv. X, roč. X, list X, číslo zápisu X, původně zněl tak, že otcem F. Z., narozeného dne X, byl „Z. F., dělník v X narozen X, syn J. Z., rolníka ve X a jeho manželky A. rozené T.“. Na žádost F. Z. III rozhodl matriční úřad rozhodnutím z roku 2010, že se „povoluje změna matričního zápisu narození v matriční knize sv. X list X číslo zápisu X – změna zápisu otce z F. Z., nar. X, na otce G. F. J. L. M. W., nar. X, v M.“. Naopak na žádost žadatele pak matriční úřad rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, které potvrdil žalovaný rozhodnutím, které je nyní napadeno žalobou, že se dle § 5 odst. 2 matričního zákona žádosti vyhovuje „tak, že v matričním zápise v knize narození X sv. X, roč. X, list X, číslo zápisu X – rubrika otec, bude po právní moci tohoto rozhodnutí uvedeno: „Z. F., dělník v X, narozen X, syn J. Z., rolníka ve X a jeho manželky A. rozené A. T.“ tak jak je uvedeno v původním zápise z roku X“.
40. Žalobce tak napadl rozhodnutí, jímž matriční úřad, resp. žalovaný, rozhodl o opravě zápisu v matriční knize ve smyslu § 5 odst. 2 matričního zákona. Takové rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 2 Aps 5/2012-52; všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V dané věci pak žalobce konkrétně zpochybňuje, a to je také předmětem sporu, v podstatě tři základní aspekty rozhodnutí matričního úřadu, potažmo žalovaného: i) zda byl matriční úřad vůbec oprávněn rozhodovat na základě návrhu žadatele, ii) zda byly splněny podmínky pro vydání takového rozhodnutí s ohledem na existenci pravomocného rozhodnutí z roku 2010, a iii) zda je vydané

rozhodnutí správné z věcného hlediska (počítaje v to řádné zjištění skutkového stavu a vyhodnocení předložených podkladů).

41. Po zhodnocení věci se soud domnívá, že v nynější situaci je klíčový žalobcův argument týkající se existence pravomocného rozhodnutí z roku 2010. Tento argument se objevuje již v doplnění odvolání ze dne 2. 4. 2019, v němž žalobce namítá právě tuto skutečnost. Tu dává do souvislosti s nemožností „změny“ rozhodnutí z roku 2010, pokud správní orgán bez důvodných pochybností nedospěje k závěru, *„že důvody ke změně původního rozhodnutí jsou dány“*. Dle žalobce přitom stav, kdy nejsou dány důvodné pochybnosti, nenastal, přičemž „změna“ rozhodnutí z roku 2010 tak je v rozporu se základními zásadami činnosti správního orgánů dle § 2 a násl. správního řádu, *„zejména se zásadou zákonnosti, proporcionality, materiální pravdy a materiální rovnosti“* a *„zasahuje do ústavně zaručených práv“* žalobce, což žalobce *„vnímá jako závažný zásah do svého soukromí“*.
42. Problematiku právní moci rozhodnutí z roku 2010 a v důsledku toho i některých základních otázek týkajících se žalobou napadeného rozhodnutí (jakož i prvostupňového rozhodnutí matričního úřadu) však soud nyní nemůže bezesbýtku posoudit, aniž by suploval činnost žalovaného a v rozporu s principem subsidiarity soudního přezkumu nevstoupil na místo správního orgánu. Naskýtá se totiž otázka, zda rozhodnutí z roku 2010 skutečně nabylo právní moci a v jakém jsou vůči němu vztahu „současná“ rozhodnutí matričního úřadu a žalovaného, resp. žadatelova žádost.
43. Sám žadatel totiž ve své původní žádosti z roku 2017, resp. v jejím doplnění ze dne 22. 12. 2017, konkrétně specifikuje svá dotčená práva, popisuje svůj (přínejmenším subjektivně vnímaný) úzký osobní vztah k věci a uvádí k tomu, že by z daných důvodů měl být účastníkem v řízení, které vyvolal svou žádostí. V tomto smyslu ovšem žadatel v podstatě uvádí, že se jej stejným způsobem dotýkalo již řízení, které vyústilo v rozhodnutí z roku 2010. Je však zřejmé, že za účastníka řízení jej matriční úřad tehdy nepovažoval, když jediným účastníkem řízení byl pan F. Z. III. Ve věci, která je nyní u soudu podrobena přezkumu, však matriční úřad (i žalovaný) vycházel z toho, že řízení vyvolané žadatelem, potažmo případně vydané meritorní rozhodnutí o této žádosti, se týká i žalobce. Proto matriční úřad usnesením ze dne 1. 3. 2018, č. j. MUPBH 5133/2018, sp. zn. OOO 76/2017 EvFr-5, rozhodl o přibrání žalobce jako účastníka do řízení. Dle názoru soudu by však konzistentní přístup správních orgánů musel jak v řízení, které vyústilo ve vydání rozhodnutí z roku 2010, tak v řízení, které bylo vyvoláno žadatelovou žádostí, spočívat buď v širším pojetí okruhu účastníků řízení (účastníkem by tak nebyl jen konkrétní žadatel o provedení změny či opravy zápisu v matriční knize, ale i další osoby, které by mohly být dotčeny na svých právech), nebo v pojetí užším (účastníkem řízení by byl toliko žadatel dle § 5 odst. 2 matričního zákona); zvolené postupy však tyto přístupy kombinují, což soud považuje za rozporné přínejmenším s § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán mj. *„dbá [...] na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“*. Z toho plyne, že v případě naznačeného širšího přístupu by již v „původním“ řízení bylo nutné uvažovat i o jiných účastnících řízení, než byl F. Z. III, a naopak při aplikaci užšího přístupu by účastníkem správního řízení nebyl žalobce.
44. Na tomto místě soud uvádí, že se kloní spíše k naznačenému širšímu přístupu a zároveň dodává, v reakci na žalobcovu argumentaci, že považuje žadatele za dotčeného na jeho právech v důsledku změny zápisu v matriční knize provedené v roce 2010. Jak totiž je dotčen žalobce žadatelovou žádostí, domnívá se soud, že podobně je či může být dotčen i

žadatel tím, že pan F. Z. III dosáhl předmětné změny zápisu. Aniž by soud cítil potřebu zabředávat do detailní polemiky mezi stranami o míře příbuzenství a „blízkosti“ žadatele ke G. v. B., je toho názoru, že přinejmenším specifické okolnosti případu umožňují konstatovat dotčení žadatele předmětnou věcí a jeho „legitimaci“ k vystupování v ní jako účastníka řízení. Soud nijak nezpochybňuje zákon č. 61/1918 Sb., jímž se zrušují šlechtictví, řády a tituly a ani nepřistupuje k žadateli „privilegovaným“ způsobem toliko z toho důvodu, že je příslušníkem významného šlechtického rodu, popř. že se označuje jako „hlava rodiny v. B.“, ovšem nemůže ignorovat kontext dané skutečnosti. Je totiž zřejmé, že žadatel náleží k „rodině“, u níž se z důvodů, které není třeba blíže rozvádět, příbuzenské vztahy po staletí pečlivě sledují, evidují, propůjčuje se jim specifický význam a jejich souvislosti se pečlivě „střeží“, jak o tom ostatně svědčí i žadatelova aktivita. Podobné dotčení na právní sféře by soud shledal i v případě členů jakéhokoli jiného rodinného společenství, které by – byť i zcela subjektivně – přikládalo obdobný význam své vlastní historii, sledovalo svou genealogii, dbalo její „legitimity“ apod., popř. u jednotlivce, který by, na základě podložených znalostí, přikládal svému rodinnému původu zvláštní osobní význam. Soud je pak toho názoru, že žadatel v tomto smyslu dostatečně osvětlil a doložil intenzitu svého vztahu k věci a v tomto ohledu na jeho vyjádření, jakož i na závěry správních orgánů, v podrobnostech odkazuje; v podobných věcech je třeba vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu a v této věci byly podmínky pro dotčení žadatele na jeho právech naplněny.

45. Soud zároveň konstatuje, že matriční zákon neobsahuje vlastní vymezení účastníků řízení. Matriční zákon v těchto souvislostech pouze v § 87 hovoří o tom, že pokud se žadateli dle vymezených ustanovení daného zákona *„nevyhoví v plném rozsahu, vydá se o tom rozhodnutí“*. Podává se tak, že účastníkem řízení je vždy takový žadatel, přičemž jinak je třeba vycházet z obecné úpravy účastníků řízení dle správního řádu. Ten v § 27 odst. 1 až 3 vymezuje tři skupiny účastníků řízení: dle odstavce 1 se jedná o tzv. účastníky hlavních, podle odstavce 2 o tzv. účastníky vedlejší a podle odstavce 3 o účastníky podle zvláštních zákonů, kteří v konkrétních případech mají buď postavení účastníků hlavních, nebo účastníků vedlejších. V posuzované věci je důležitá zejména úprava dle § 27 odst. 1 správního řádu, dle kterého účastníky řízení jsou *„a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají“*, potažmo úprava dle § 27 odst. 2 správního řádu, dle kterého jsou účastníky řízení *„další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“*.
46. S účastenstvím v řízení se pochopitelně pojí konkrétní procesní práva a oprávnění. Mezi ně patří právo být vyrozuměn o probíhajícím řízení, možnost v takovém řízení aktivně vystupovat a ovlivňovat jeho průběh a výsledek, jakož i – mezi jinými – zpravidla podat opravný prostředek; posledně uvedené právo obecně může uplatnit i takový účastník řízení, se kterým správní orgán (chybně) jako s účastníkem řízení nejednal (tzv. opomenutý účastník).
47. Jak již soud uvedl výše, vychází u podobných případů ze shora vymezeného širšího pojetí účastníků řízení. Za popsanych okolností věci se přitom soud domnívá, že z materiálního hlediska je třeba žadatelovu žádost považovat za odvolání opomenutého účastníka řízení [*mutatis mutandis* k věci srov. preferenci řešení otázek správního řízení primárně před

správními orgány, nikoli před správními soudy v souvislosti s problematikou opomenutých účastníků řízení dle komentářové judikatury: „Je dost dobře možné, že žalobcem bude tzv. opominutý účastník, s nímž správní orgán protiprávně nejednal, byť s ním jednat jako s účastníkem měl; současně se rozhodnutí projevuje v právní sféře žalobce. Bez ohledu na to, zda s ním správní orgán jednal, nebo nikoliv (opomenul ho, nebo si nesprávně vyložil okruh účastenství), jde o účastníka správního řízení v materiálním slova smyslu. Na jeho žalobu je proto třeba hledět jako na žalobu účastníka správního řízení. Opomenutý účastník by tedy neměl podávat přímo žalobu k soudu, ale měl by nejprve podat opravný prostředek. Soud by se měl zabývat až rozhodnutím o opravném prostředku“ – viz komentář § 65 s. ř. s., bod 17. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář: Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019]. Toto pojetí umožňuje – alespoň z části – řešit problematické aspekty napadeného rozhodnutí, jak na ně upozorňuje žalobce, které spočívají např. v tom, že změny rozhodnutí z roku 2010 bylo dosaženo mimo „obvyklý“ procesní postup, který by zohledňoval např. lhůty, které zpravidla vymezují podmínky, za nich může dojít k aplikaci opravných prostředků. Ačkoli si je soud vědom, že žadatel se o rozhodnutí z roku 2010 dozvěděl zřejmě až s jistým časovým odstupem – pravděpodobně v souvislosti se soudním řízením vedeným ve Spolkové republice Německo (resp. v souvislosti s jemu předcházejícím řízením před příslušným matričním úřadem) –, přesto nelze ignorovat ani např. princip právní jistoty, který se pojí s institutem právní moci správního rozhodnutí, a to jak v jeho formálním tak materiálním rozměru (nemožnost napadnout rozhodnutí řádným opravným prostředkem, resp. jeho nezměnitelnost). Ani v případě, kdy nejsou lhůty pro zásah do jednou konstituovaného právního stavu (či „nabytých práv“, právní jistoty apod.) dány, stále je třeba zohledňovat proporcionalitu takového zásahu z hlediska plynutí času (srov. přiměřeně např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2017, č. j. 30 A 65/2013-218, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 170/2015-58, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 154/2015-50). Pro úplnost soud zmiňuje, že se nabízí také otázka, nakolik tyto principy svědčí na jedné straně žalobci a na straně druhé i dalším osobám, které po dobu mnoha desítek let vycházely z určitého stavu zápisů v matrice.

48. Napadené rozhodnutí se však v tomto aspektu argumentací žalobce nezabývá, pročť by bylo možné je v daném ohledu považovat za nepřezkoumatelné. Pokud jde o žalobcovu argumentaci týkající se právní moci rozhodnutí z roku 2010, k níž se žalovaný blíže nevyjadřuje, považuje soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné v rozsahu uplatněných žalobních bodů, resp. řízení za zatížené vadou – nezohlednění povahy žadatelovy žádosti –, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat právě v rámci žalobních bodů (přiměřeně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS), pakliže by soud neměl vstoupit, jako již bylo řečeno, na místo správního orgánu a danou věc posuzovat nikoli subsidiárně.
49. Dle § 84 odst. 1 správního řádu platí, že „[o]soba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1“. Jak plyne z judikatury i nauky, „§ 84 je třeba vztáhnout nejen na případy, kdy se účastník účastnil celého správního řízení, ale konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o probíhajícím správním řízení

vůbec nevěděl a neparticipoval na něm, a proto mu nebylo doručeno ani konečné rozhodnutí“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. § 84 [Odvolací lhůta při neoznámení rozhodnutí]. In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 548; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48). Posouzení podání jako odvolání podaného opomenutým účastníkem řízení nebrání ani formální vyznačení právní moci na dotčeném rozhodnutí (přiměřeně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2006, č. j. 11 Ca 245/2005-91, publikovaný pod č. 1290/2007 Sb. NSS).

50. Jak již soud naznačil – považovaly-li správní orgány žalobce za účastníka řízení o žadatelově žádosti, a zejména pokud konstatují dotčení žadatele předmětnou věcí, pokládá soud za vhodné, aby správní orgány k pojetí účastenství v řízení přistoupily jednotně. V takovém případě by žadatelovu žádost bylo třeba primárně považovat za odvolání podané opomenutým účastníkem řízení (na situaci dle krajského soudu nedopadá institut tzv. nového rozhodnutí, jak jej vymezuje § 101 správního řádu, resp. žádná z modalit předvídaných v tomto ustanovení). U takového účastníka řízení pak musí správní orgán (zejména z hlediska dodržení lhůty pro podání odvolání, při vzetí v potaz všech pravidel vyplývajících z jednotlivých odstavců § 84) zvažovat, zda jde o účastníka řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, nebo dle § 27 odst. 2 správního řádu. Toto posouzení je v dalším řízení ovšem na správních orgánech. V kontextu nynější věci pak vysvětluje, jak klíčové je pro pozdější řádný průběh řízení a jeho skončení správné určení okruhu účastníků řízení již na jeho počátku (jak však plyne z dokazování zmíněného v bodě 37. tohoto rozsudku, dané otázce nebyla původně věnována náležitá pozornost), neboť i z toho může posléze vyplynout, zda se jedná o otázku „evidenční“ – „nespornou“, kterou v níže uvedeném smyslu přísluší matričnímu úřadu řešit, nebo naopak věc „spornou“, k jejímuž řešení mu kompetence chybí (viz níže body 54. a násl. tohoto rozsudku).
51. Shora uvedené závěry soudu v podstatě podporují i stanoviska žalobce, žalovaného a žadatele, jak byly vyjádřeny při ústním jednání soudu. Žalobce nepopřel, že kdyby žadatel o řízení, které vyústilo v rozhodnutí z roku 2010, věděl, měl se domáhat své účasti na něm (soud si je ovšem vědom, že jakoukoli legitimaci žadatele v dané věci žalobce obecně odmítá). Žalovaný připouští, že o žadateli bylo možné uvažovat jako o účastníkovi řízení již v letech 2009 a 2010. Žadatel se domnívá, že účastníkem tehdejšího řízení měl být, přičemž ve vztahu k němu rozhodnutí z roku 2010 nemuselo „materiálně“ nabýt právní moci, neboť o něm, stejně jako o celém tomto řízení, neměl povědomost; tu nabyl až s odstupem let, proč se posléze domáhal nápravy právním prostředkem – žádostí dle § 5 odst. 2 matričního zákona –, který představoval jednodušší a schůdnější řešení situace, než v tomto smyslu (z jeho pohledu) problematické domáhání se účastenství v řízení.
52. Soud si je vědom, že v případě, že by správní orgány považovaly žadatele za účastníka řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, je možné, že jeho odvolání budou považovat za opožděné. V takovém případě by mohla nastat situace, na kterou upozorňuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 10 As 21/2017-83: *„Nový správní řád tedy umožňuje zvrátit právní moc jednou vydaného rozhodnutí ještě po dobu jednoho roku od jeho oznámení poslednímu z (neopomenutých) účastníků, ale poté již dostává přednost právní jistota a opomenutí účastníci se s tímto stavem musejí smířit.“* Jak však zdejší soud rozvádí níže, nedomnívá se, že by tím byly pro žadatele definitivně uzavřeny právní cesty k tomu, aby se domohl „nápravy“ rozhodnutí z roku 2010, které shledává deficitním a vnímá jej úkorně (viz bod 63. tohoto rozsudku).

53. Pokud by správní orgány považovaly žadatele v dalším řízení za účastníka dle § 27 odst. 1 správního řádu, připadá v úvahu, že jeho žádost budou považovat za „včas“ podané odvolání opomenutého účastníka řízení (při zvážení všech rozhodných skutečností). V takovém případě se řízení před žalovaným znovu otevře v „plném rozsahu“, ovšem s výhradou, kterou soud specifikuje dále v textu tohoto rozsudku.
54. Naznačená výhrada spočívá v tom, že dle názoru soudu si nemůže matriční úřad (ani poté žalovaný) ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinit úsudek o otázkách osobního stavu, pakliže se jedná o takto spornou záležitost, přičemž právě úsudek o osobním stavu je předpokladem pro provedení změny či opravy zápisu v matriční knize dle § 5 odst. 2 matričního zákona. K tomu soud uvádí, že dle jeho názoru se v dané věci jedná ve své podstatě právě o úsudek o otázce osobního stavu, pakliže se přinejmenším v určité rovině řeší otcovství k jednomu z žalobcových předků, resp. otcovství jednoho z předků (členů rodiny) žadatele. Vyřešení takto nastolených statusových otázek považuje krajský soud za věc spadající do kompetence občanskoprávních soudů (s níže uvedeným upřesněním).
55. Jak lze dovodit z rozhodovací činnosti správních soudů, v „*ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu, je [...] ve vztahu ke skutečnostem obsaženým ve veřejné listině zakotvena vyvratitelná domněnka o pravdivosti skutečností ve veřejné listině uvedených. Skutečnosti zapsané ve veřejné listině mohou být, v případě existence důkazů zpochybňujících správnost zapsaných údajů, předmětem dokazování. To však neplatí v případě, kdy by předmětem dokazování měla být otázka osobního stavu, mezi které patří i určení otcovství, neboť úvaha o této otázce je z působnosti správního orgánu ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu vyloučena. Tak je tomu i v projednávaném případě, neboť k řízením o popření a určení otcovství jsou příslušné obecné soudy, na jejichž zahájení může správní orgán reagovat pouze podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušením řízení. Žalovaný tak vůbec nemůže vést dokazování k tomu, aby učinil závěr o tom, či je nebo není žalobce otcem, a proto by byl i důkaz zkoumáním DNA nadbytečný.*“ Takto se vyslovil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 24. 10. 2011, č. j. 15 A 66/2011-32. Tento rozsudek sice posléze Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 As 29/2012-69, avšak z důvodů, které se netýkaly citovaného závěru. Na svém právním názoru Krajský soud v Ústí nad Labem setrval i v následném rozsudku ze dne 18. 7. 2012, č. j. 15 A 66/2011-119: „*Skutečnosti zapsané v této veřejné listině [rodném listě] mohou být v případě existence důkazů zpochybňujících správnost zapsaných údajů předmětem dokazování. To však neplatí, měla-li by být předmětem dokazování otázka osobního stavu (včetně určení otcovství). Žalovaný nemůže vést dokazování k tomu, aby učinil závěr o otcovství žalobce.*“
56. Situaci, kterou matriční úřad a žalovaný posuzovali v nynější věci, lze dle názoru soudu považovat za analogickou výše odkazovanému případu. I zde si totiž správní orgány musely učinit závěr o tom, co je obsahem příslušných veřejných listin a zda tyto listiny bez větších pochybností svědčí o otcovství jedné osoby k osobě druhé (G. v. B. k F. Z. II). Sám průběh řízení před správními orgány, jeho určitá komplikovanost a nutnost vyžadovat si další informace, podklady a veřejné listiny, dle náhledu soudu svědčí o tom, že situace jednoznačná nebyla a správní orgány v podstatě musely k vymezené statusové problematice vést důkladnější dokazování.
57. Je třeba v této souvislosti vzít v potaz, že zápis do matriční knihy nemá konstitutivní, ale ani deklaratorní povahu. Jde totiž spíše o „prostý“ přepis údaje z veřejné listiny do matriky, povaha tohoto zápisu je tak spíše „evidenční“. K tomu se vyslovil Nejvyšší

správní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2005, č. j. 4 As 52/2004-77, publikovaném pod č. 833/2006 Sb. NSS, tak, že „zápis příjmení matky manžela žalobkyně do knihy manželství a oddacího listu tak, že se nejedná o konstitutivní, ale ani o deklaratorní akt. V tomto případě se pouze přepíše údaj z jiné veřejné listiny, kterou zákon za stanovených podmínek považuje za zcela rovnocennou českým matričním dokladům, vydaným na základě zápisů v českých matričních knihách“. Tyto závěry lze dle názoru zdejšího soudu přiměřeně aplikovat i na nyní posuzovanou věc zápisu otcovství (G. v. B. k F. Z. II), a to i se zohledněním související judikatury Nejvyššího soudu. I dle ní „[k] matriční události, kterou je i uzavření manželství, dochází bez ohledu na její následný zápis do matričních knih. V případě zápisu manželství do matriční knihy se pak nejedná o konstitutivní, ani deklaratorní akt, ale o pouhý přepis údaje z jiné veřejné listiny, kterou zákon za stanovených podmínek považuje za zcela rovnocennou českým matričním dokladům, vydaným na základě zápisů v matričních knihách (v daném případě z Marriage rekord vydanému ve státě Florida, Spojené státy americké). Obdobný závěr dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2005 č. j. 4 As 52/2004-77 při posouzení zápisu příjmení tchyně do matriční knihy a oddacího listu“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2021, č. j. 21 Cdo 19/2018-386; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz).

58. Z toho dle krajského soudu plyne, že institut změny a opravy zápisů v matričních knihách dle § 5 odst. 2 matričního zákona se týká principiálně jen situací, kdy o statusových otázkách, které mají být takto změněny či opraveně zapsány, nepanují zásadní pochybnosti, kdy dochází toliko k „prostému“ přepisu údaje z veřejné listiny do matriční knihy, aniž by k věci muselo být prováděno složitější a rozsáhlejší dokazování; lapidárně řečeno, je tento institut vyhrazen především pro případy, kdy je věc v zásadě „nesporná“, kdy je tu relevantně nezpochybňovaná veřejná listina, jejíž údaje mají být toliko „přepsány“. Jak již soud naznačil, a v tomto směru odkazuje na rekapitulaci celého případu, jakož i na obsah správních rozhodnutí a správních spisů, taková situace nebyla v posuzovaném případě dána.
59. Za analogickou v tomto směru považuje soud změnu a opravu zápisu dle § 5 odst. 2 matričního zákona např. k institutu opravy chyb v katastrálním operátu dle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon) – dále jen „katastrální zákon“ –, resp. dle dřívějšího § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon). Zde správní soudy setrvaly judikují, že katastrální úřady jsou toliko v roli evidenční a nemohou fakticky nalézat právo, když opravují (pouze) takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. Ačkoli si je soud vědom formulačních rozdílů mezi § 36 odst. 1 katastrálního zákona a § 5 odst. 2 matričního zákona (resp. souvisejícího § 50 matričního zákona), přesto považuje povahu činnosti katastrálních úřadů a matričních úřadů při aplikaci jich se týkajících institutů (a tyto instituty samotné) za obdobné. K tomu soud odkazuje na bod [29] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015-27: „Katastrální úřad je tedy oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. To znamená, že musí existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Katastrální úřad se sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají, ale při opravě chybného údaje v katastru však nemůže vybočit ze své evidenční role a při

rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.“ Obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008-134, dle kterého k opravě chyby v katastrálním operátu spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici, může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, byla-li hranice zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovou listinou a současně vlastníci hraničících pozemků průběh hranice nezpochybňují a v minulosti jej neměnili. Zmínit lze, mezi jinými, i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012-65, publikovaný pod č. 2969/2014 Sb. NSS, dle kterého katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.

60. V této souvislosti pak krajský soud pro úplnost zmiňuje, že určitou, byť omezenou, podobnost by bylo možné sledovat i v rozhodnutí o návrhu na vklad, resp. povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí v řízení podle § 11 a násl. katastrálního zákona (resp. dříve dle § 5 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 As 21/2003-47, jde v tomto případě o rozhodnutí ve věci vyplývající z občanskoprávních, jmenovitě z vlastnických vztahů k nemovitostem, přičemž rozhodnutí katastrálního úřadu o zamítnutí návrhu na zápis (povolení) vkladu vlastnického práva je tak rozhodnutím správního orgánu o soukromoprávní věci, kterou nelze projednávat a rozhodovat ve správním soudnictví, nýbrž toliko v civilním řízení soudním (§ 46 odst. 2 s. ř. s.) (srov. také např. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 25. 10. 2019, č. j. Konf 15/2019-10). Nabízela by se tak úvaha, zda matriční úřad a žalovaný v posuzovaném případě nerozhodovali o věci vyplývající z občanskoprávních vztahů a zda v návaznosti na to neměla být dána přezkumná pravomoc občanskoprávních soudů dle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).
61. Na otázky naznačené v předchozím odstavci odpovídá zdejší soud záporně. Dle jeho názoru totiž formulace § 5 odst. 2 matričního zákona nezakládá kompetenci matričních úřadů rozhodovat o občanskoprávních záležitostech (judikatura formuluje požadavek „*zákonem stanovené pravomoci [...] v soukromoprávní věci*“ – viz zmiňované usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 25. 10. 2019, č. j. Konf 15/2019-10); zde je třeba připomenout povahu zápisu do matriční knihy, která není ani konstitutivní, ani deklaratorní, a to ve vazbě také na znění § 246 odst. 1 o. s. ř., dle kterého „[k] návrhu je oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl dotčen na svých právech rozhodnutím správního orgánu, kterým byla jeho práva nebo povinnosti založena, změněna, zrušena, určena nebo zamítnuta“.
62. Krajský soud navíc připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 2 Aps 5/2012-52, rozhodnutí dle § 5 odst. 2 matričního zákona lze napadnou ve správním soudnictví. Konkrétně došel Nejvyšší správní soud k závěru, že oprava zápisu v matriční knize může být provedena *ex officio* (§ 5 odst. 2, § 58 matričního zákona), nebo na návrh (§ 87 odst. 2 matričního zákona), kdy prvním případem se nejedná o správní řízení, ale o „jiný úkon“ ve smyslu § 154, resp. § 158 odst. 1, správního řádu, zatímco v druhém

případě je vyvoláno správní řízení, v němž matriční orgán návrhu fakticky vyhoví, nebo vydá zamítavé rozhodnutí; takové rozhodnutí pak lze napadnout odvoláním, případně, jak již bylo řečeno, následně žalobou ve správním soudnictví. V této souvislosti pak soud poznamenává, že nebylo zcela bez významu, jak to naznačovaly správní orgán, zda by oprava či změna zápisu byla provedena na základě žádosti, nebo z moci úřední. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že procesní postupy, jak dospět k výsledku takové činnosti matričního úřadu by byly odlišné, jakož by odlišnou právní povahu měl i příslušný „výstup“ této činnosti a lišily by se rovněž následné procesní postupy a „opravné“ prostředky proti takovému aktu.

63. Shora uvedené tak soud shrnuje tak, že dle jeho názoru zde nebyla dána kompetence matričního úřadu pro provádění opravy zápisu v matriční knize, pakliže by tento úkon měl být výsledkem složitějších právních úvah a dokazování o statusové otázce (otcovství); nešlo tedy o opakovaně zmiňovaný *„pouhý přepis údaje z jiné veřejné listiny“*, pro což by matriční úřad naopak měl kompetenci dānu. I kdyby tak nedocházelo ke zvažování otázky účastenství žadatele na řízení vedeném v letech 2009 a 2010, povahy jeho žádosti jako odvolání opomenutého účastníka řízení proti rozhodnutí z roku 2010, jako i ke zvažování toho, jaká je celková povaha jeho účastenství v řízení, podává se, že o takto složitých právních a skutkových otázkách neměl matriční úřad vést řízení v té podobě, jakou zvolil a se závěry, jaké formuloval. Matriční úřad měl v zásadě ustat na zjištění, zda je věc „nesporná“, a zda se jedná o případ onoho *„pouhého přepisu údaje z veřejné listiny“*. Pokud tomu tak nebylo, případně by žádost zamítal, nebo řízení přerušoval dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu [spíše teoretická je možnost zastavení řízení z důvodů dle § 66 odst. 1 písm. b), e) a h) správního řádu; k restriktivnímu pojetí úpravy dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, publikovaný pod č. 1633/2008 Sb]. Toto pak platí i pro případ dalšího rozhodování žalovaného (případně matričního úřadu), jak jej krajský soud vymezil v bodech 52. a 53. tohoto rozsudku.
64. Soud si je v této souvislosti vědom toho, že s ohledem na výrazné specifikum věci, kdy se zápisy v matriční knize týkají skutečností starých i více než sto let, není cesta k občanskoprávnímu řešení případu zcela přímočará. Na rozdíl ještě „čerstvých“ případů nepřipadá z mnoha důvodů v úvahu např. řízení o určení (popření) otcovství dle § 417 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních. Podobně je sporné uplatňování obecné určovací žaloby dle § 80 o. s. ř. ve vztahu k právním skutečnostem (prohlášení otcovství, domněnka otcovství, apod.), a to s ohledem na to, že judikatura i odborná literatura se k žalobám na určení existence právní skutečnosti staví rezervovaně. Přesto, jak uvádí komentářová literatura, *„uvedené ovšem neznamená, že by právní řád vylučoval žaloby na určení právní skutečnosti vůbec; s úspěchem se lze takového určení dožadovat pouze v zákonem upravených případech. Na rozdíl od určovacích žalob podle § 80 se u žalob na určení právní skutečnosti nevyžaduje naplnění podmínky naléhavého právního zájmu, neboť ten vyplývá z jejich explicitní právní úpravy. Půjde např. o žalobu na určení, že povinnost oprávněného stanovená v nalézacím řízení jako vzájemná byla splněna (R 38/05; § 262); o žaloby na určení sporné skutečnosti nebo sporné právní otázky významné pro určení dědického práva (R 49/82, R 12/2006; R 4/10; § 170 z. ř. s.); o určení nepravdivosti zásahů do práva na ochranu osobnosti, resp. o určení neoprávněnosti zásahu (R 46/95; § 81 a násl. obč. zák.); o žalobu na určení nezákonnosti stávky (R 73/94; § 21 zák. č. 2/1991)“* – viz Dvořák, B. § 80 (Určovací žaloba) In: Lavický, P. a kol. Občanský soudní řád (§ 1 až 250l). Řízení sporné. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016; dostupný v systému ASPI

pod ASPI ID: KO99_p11963CZ). Pakliže byla zmíněna problematika žaloby na ochranu osobnosti člověka (včetně zesnulých blízkých osob) dle § 81 a násl. občanského zákoníku (této úpravy se ostatně dovolává sám žadatel již ve své žádosti a opírá o ni svou legitimaci k podání této žádosti), nelze dle názoru soudu vyloučit, že právě to může být schůdná a efektivní cesta, jak buď žalobcem či žadatelem posléze dosáhnout vyjasnění sporné otázky otcovství G. v. B. v plném rozsahu před civilním soudem, a to s úplným dokazováním (zároveň případně může jít o cestu, jak se domoci „nesporné“ veřejné listiny v podobě soudního rozsudku a následně eventuální změny zápisu v matriční knize). Tyto otázky, včetně problematiky tzv. žalob na určení příbuzenství (blíže viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 5. 2019, č. j. 25 Co 80/2019-109, dostupný kupř. v systému ASPI pod ASPI ID: JUD453112CZ, či v systému beck-online.cz), však jdou nad rámec nynějšího rozhodování zdejšího soudu a jsou na případném následném postupu dotčených osob.

65. Soud s odkazem na shora uvedené shrnuje, že rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ruší. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jak se vypořádal s žalobcovou námitkou nemožnosti „změny“ rozhodnutí z roku 2010, a to s přihlédnutím k namítaným základním zásadám činnosti správních orgánů (mj. proporcionalita apod.), včetně otázky právní moci rozhodnutí z roku 2010. S tím souvisí i spojená otázka povahy žadatelovy žádosti (jakožto materiálně pojatého odvolání) a jeho účastenství v řízení, včetně problematiky samotného vymezení účastníků řízení ve vazbě na § 2 odst. 4 správního řádu, jak bylo rozvedeno výše. Otázku účastenství žadatele v řízení bude muset žalovaný řešit s přihlédnutím k pravidlům dle § 27 odst. 1 a 2 správního řádu, a to se zohledněním § 84 správního řádu. Bez ohledu na tyto skutečnosti však bude muset vzít v potaz, že úkolem matričního úřadu není provádět složité dokazování a úvahy o statusových otázkách (viz shora) a v souladu s tím dle konkrétních okolností věci účastníky řízení vhodným procesním postupem v konečném důsledku odkázat zejména na řízení ve věcech občanskoprávních (podoba tohoto postupu bude dána i závěry o povaze žadatelova účastenství v řízení a dodržení lhůt pro podání opravného prostředku).
66. Ze shora uvedených skutečností a důvodů implicitně vyplývá, nicméně soud to zde uvádí výslovně, že s ohledem na své rozhodovací důvody nepovažoval za nutné se blíže vypořádávat s otázkami povahy či pravosti jednotlivých předkládaných listin, a to včetně listin veřejných, souvisejícími skutkovými tvrzeními a s nimi spojenou argumentací (to se pak týká i rozsahu dokazování před soudem), neboť to nemělo být ani předmětem řízení před žalovaným, jak soud vyložil výše.
67. Závěrem soud konstatuje, že ačkoli rozhodnutí žalovaného ruší, přesto do značné míry oceňuje činnost správních orgánů, zejména matričního úřadu, v dané věci. Z jejich postupu plyne snaha sporné záležitosti objasnit a získat i z vlastní iniciativy podklady, které by jim umožnily ve věci odpovědně rozhodnout. Správní orgány zjevně nebyly vedeny snahou si práci ulehčovat, ba naopak. V situaci, kdy však dané otázky nejsou jednoznačně právně – a to i doktrinárně a judikturně – řešeny, ovšem svou činností vykročily mimo rámec kompetencí jim daným § 5 odst. 2 matričního zákona, což jim lze klást k tíži jen omezeně.

VI. Závěr a náklady řízení

68. Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

69. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
70. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce výslovně náhradu nákladů řízení jdoucích nad rámec zaplaceného soudního poplatku nevyžadoval; i na základě obsahu soudního spisu tak soud rozhodl, že v tomto smyslu přísluší žalobci náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
71. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba v tomto smyslu nemá. Soud si je vědom, že osoba zúčastněná na řízení požadovala přiznání náhrady nákladů na řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. K tomu uvedla, že v důsledku vedeného správního a soudního řízení byla nucena vynakládat prostředky na ochranu svých – zejména – osobnostních práv. Krajský soud tuto argumentaci bere na vědomí, nicméně nedomnívá se, že by se konkrétní případ vymykal obvyklým věcem řešeným správními soudy, kdy zároveň správní soudy zpravidla osobám zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznávají. Byť se nyní jednalo o poměrně právně i skutkově atypickou věc (včetně toho, že otázkami dotčení osobnostních práv se správní soudy příliš často nezabývají), nejedná se principálně o natolik odlišný případ, kdy se např. dotčená osoba v důsledku konání stavebníka a rozhodování stavebního úřadu musí brát o ochranu svých vlastnických a dalších souvisejících práv (což je ve správním soudnictví naopak poměrně typická situace). Podobně jako v případě správních orgánů v bodě 67. tohoto rozsudku ovšem soud oceňuje i důkladnost, jakým osoba zúčastněná na řízení hájila svá práva, resp. to činil její právní zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu